

[Leif Hermann]

Det er for at sige det meget pænt overordentlig uheldigt, når det drejer sig om recipientkvalitetsplanlægningen. Som ministeren ved, behandler vi i øjeblikket i miljøudvalget den såkaldte havhandlingsplan. Et sikkerhedsnet under de vandløb, hvor der er spildevandsudledning fra rensningsanlæg med under 5.000 personækvivalenter, skal netop være recipientkvalitetsplanlægning. I det øjeblik denne ikke er bindende, har vi ikke styr på noget som helst med de spildevandsanlæg, der undtages fra de faste udledningsgrænseværdier.

Jo, vil svaret så være, det har man alligevel, for det skal indarbejdes i regionplanlægningen. Det er ganske rigtigt, men der er utallige små vandløb, som det ikke er muligt så detaljeret at indarbejde recipientkvalitetsmålsætninger for i regionplanlægningen, at retningslinjerne kan danne et fornuftigt administrationsgrundlag.

Vi har derfor ønsket at opretholde recipientkvalitetsplanlægningens bindende virkning ved en særlig bestemmelse i loven.

For så vidt angår fredningsplanlægningen og råstofplanlægningen har vi foreslået, at denne planlægning skal være bindende, men at ministeren fastsætter reglerne herfor. Navnlig for naturfredningsområdet forekommer dette jo oplagt vigtigt netop nu, hvor vi her om kort tid skal til at diskutere ministerens eget oplæg til en strategi for de marginale jorder. Hvorfor man så, lige umiddelbart før denne strategi skal sættes i værk – en langsigtet proces, der kræver væsentlige beskyttelsesforanstaltninger, hvis den skal have nogen mening – vil ophæve den bindende virkning af fredningsplanlægningen, forekommer ganske ubegribeligt.

Det andet element i ændringsforslagene er taget fra det nøgleord, der hedder politisering. Man har med sektorplanlægningen ønsket, at der i højere grad skulle være tale om en debatskabende planlægning, en politisering. Det har vi taget alvorligt. Vi har sagt, at vi så gerne vil have, at man i forbindelse med udarbejdelsen af denne planlægning præciserer forudsætningerne for planlægningen, når disse forudsætninger bl.a. har miljømæssig relevans. Det er der heller ikke nogen der har kunnet tiltræde, hvilket unægtelig tyder på, at der er nogle, der ikke rigtig interesserer sig for, at miljøpolitik også kan gennemføres via planlægning.

Samtidig har vi ønsket at præcisere kravene til den offentlighedsfase, som der også er lagt vægt på i ministerens forslag, sådan at den diskussion, som borgerne skal indgå i med de planlæggende myndigheder, bliver så demokratisk og fornuftig som overhovedet muligt. Heller ikke dette spørgsmål har noget flertal ønsket at tilslutte sig.

For så vidt angår regionplanlægningen har vi ønsket at opretholde den gældende adgang til at udarbejde alternative planer. Der er heller ikke under udvalgsarbejdet fremkommet noget, der bare minder om en fornuftig begrundelse for at ophæve pligten til alternativ planlægning. Den begrundelse, der stod i lovforslagets bemærkninger, at man faktisk ikke lavede alternative planer, har vi allerede tidligere karakteriseret som ubrugelig.

Hvad angår lavprisvarehuse, supermarkeder og lignende, er der i løbet af udvalgsarbejdet foretaget nogle stramminger. Miljøministeren har fremsat et forslag om, at sådanne anlæg nu mere præcist, kan man vist godt sige, skal fremgå af regionplanlægningen.

Men hvad skal der så ske indtil det tidspunkt, hvor disse regler om butiksoplande er indarbejdet i regionplanlægningen, en periode på op til flere år? Ja, ministeren har udsendt en pressemeddelelse og en skrivelse til amter og kommuner om, at man gerne vil have at vide, hvad der, om jeg så må sige, er på bedding med hensyn til lavprisvarehuse og supermarkeder og lignende, for at overveje brugen af ministerens call in-beføjelse. Det finder vi bestemt ikke er nogen tilstrækkelig beskyttelse, og derfor har vi foreslået indsat en midlertidig regel, som i øvrigt svarer til det, Butikhandelens Fællesråd har bedt os om.

Landsbyorganisationerne, som ministeren jo er meget optaget af at være bybud for i andre sammenhænge, har klart påpeget, at ikke engang en 3.000 m²-regel ville være tilstrækkelig som værn for de mindre butikker i landsbysamfundet. Her har vi altså foreslået noget, der er administrerbart. Vi får skabt en sikkerhed, et værn, indtil planlægningsgrundlaget for at styre udviklingen i de store detailhandelsenheder er i orden; ikke engang det værn ønskede man.

Men for så vidt vores eget ændringsforslag stemmes ned – og det sker jo nok med den tilslutning, der har været til det i udvalget – vil vi stemme for miljøministerens forslag,